

Forslag

til

Lov om ændring af lov om betalinger

§ 1

I lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, som ændret ved § 8 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 17 i lov nr. 503 af 23. maj 2018, § 12 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 4 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, og § 3 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 122 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering, jf. § 7, nr. 23.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

2. I § 148, stk. 1, indsættes efter »Omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af denne lov«: », dog ikke § 122, stk. 2,«.

3. I § 152, stk. 2, indsættes efter »§ 122, stk. 1«: »og 2«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 2. Regler fastsat i medfør af § 122, stk. 2, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 122, stk. 3, i lov om betalinger.

Stk. 3. Senest den 1. januar 2022 forelægger Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ministeren en rapport om anvendelsen af § 1, nr. 1.

§ 3

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Direkte Debitering
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Digitaliseringsklar lovgivning
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Agil erhvervsrettet regulering
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en ændring, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får mulighed for at gribe ind, hvis gebyrerne på direkte debiteringsprodukter, der bl.a. omfatter Betalingservice, vurderes at være urimeligt høje og overstiger, hvad de ville være, hvis der var virksom konkurrence på området.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Direkte debitering

2.1.1. Gældende ret

Efter reglerne i konkurrenceloven kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen gribe ind over for udbydere af direkte debiteringsprodukters eventuelle urimelige prisfastsættelse, såfremt betingelserne efter konkurrencereglerne er opfyldt – herunder blandt andet at virksomheden besidder en dominerende stilling. Derudover forudsætter et eventuelt indgreb efter konkurrenceloven blandt andet, at et for højt pris- eller avanceniveau er konstateret over en vis periode.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører endvidere tilsyn med virksomheders fastsættelse af urimelige priser efter § 122 i lov om betalinger. Denne bestemmelse forbyder på nærmere betingelser virksomheder at fastsætte urimelige priser og avancer ved gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument, jf. den gældende lov om betalinger § 7, nr. 18 (f.eks. et betalingskort). Direkte debitering anses ikke for et betalingsinstrument og er derfor ikke omfattet af § 122 i lov om betalinger.

2.1.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens analyser af markedet for direkte debiteringsprodukter viser, at produktet Betalingservice har en stærk markedspostion, og vurderingen er på den baggrund, at den aktuelle konkurrence på området for direkte debitering er begrænset.

På denne baggrund vurderes det hensigtsmæssigt at ændre § 122 i lov om betalinger om urimeligt høje priser og gebyrer, så det af ordlyden af bestemmelsen direkte fremgår, at forbuddet i bestemmelsen også finder anvendelse i forhold til gebyrer på direkte debiteringsprodukter. Dette svarer til den nuværende regulering af gebyrer på blandt andet betalingskort. Med tilføjelsen til § 122 kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen nu gribe ind, hvis virksomheder, der udbyder direkte debiteringsprodukter, anvender urimelige priser og avancer.

Samlet set skal ønsket om at sikre, at der ikke opkræves urimelige priser, holdes op mod den potentielle risiko for, at den eksisterende markedsstruktur fastholdes. Det kan ikke afvises, at konkurrencesituationen vil ændre sig på længere sigt. Den teknologiske udvikling inden for betalingsområdet og den øgede brug af konto-til-konto baserede betalingsløsninger kan skabe mulighed for nye innovative betalingsløsninger, herunder direkte debiteringsprodukter. Det foreslås derfor, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter en periode på to år foretager en evaluering med henblik på at fastslå, om udvidelsen fungerer efter hensigten.

2.1.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at der i § 122 indsættes et nyt stk. 2, så den gældende bestemmelse også finder anvendelse på direkte debiteringsprodukter. Direkte debitering er defineret i lov om betalinger § 7, nr. 23, som en betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, hvor en betalingsmodtager på grundlag af samtykke fra betaleren til betalingsmodtageren, dennes udbyder af betalingstjenester eller betalerens udbyder af betalingstjenester iværksætter en betalingstransaktion.

3. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*

Udvidelsen af anvendelsesområdet for lov om betalinger § 122 vil medføre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal føre tilsyn på flere områder end i dag.

Udvidelsen af § 122 vil kræve et øget ressourceforbrug til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger. Dette skal ses i lyset af nødvendigheden af at sikre en hensigtsmæssig håndhævelse af den udvidede § 122 sammenholdt med en fortsat effektiv håndhævelse af styrelsens øvrige tilsynsområde, særligt set i lyset af de nye håndhævelsesopgaver styrelsen har varetaget siden implementeringen af det andet betalingstjenestedirektiv og forordningen om interbankgebyrer.

Lovforslaget medfører imidlertid ikke yderligere omkostninger for det offentlige, da disse yderligere ressourcer vil blive afholdt inden for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens bevilling.

Digitaliseringsklar lovgivning

Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget efterlever principperne om digitaliseringsklar lovgivning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om udvidelse af § 122 kan medføre mindre økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der udbyder direkte debiteringsprodukter i form af øgede ressourcer til overholdelse af bestemmelserne.

4.1. Agil erhvervsrettet regulering

Lovforslaget vurderes at leve op til principperne for agil erhvervsrettet regulering. Lovforslaget indeholder ikke regler eller ændringsforslag, der lægger hindringer i vejen for anvendelse af nye forretningsmodeller. Endvidere er lovforslaget teknologineutralt, da der ikke stilles krav om specifikke teknologier eller løsninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 23. september 2019 til den 7. oktober 2019 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatrådet, Akademisk Arkitektforening, Akademikernes Centralorganisation, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Digitaliseringsstyrelsen, Det nationale netværk af virksomhedsledere, De Økonomiske Råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejen-

domsforeningen, Energy Supply DK, Erhvervsstyrelsen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Oxfam IBIS, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Moderniseringsstyrelsen, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nordic Blockchain Association, Nævnenes Hus, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, PostNords Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Rigsadvokaten, Roskilde Universitetscenter, Skattestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK), Syddansk Universitet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. *Sammenfattende skema*

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>Udvidelsen af anvendelsesområdet for lov om betalinger § 122 vil medføre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal føre tilsyn på flere områder end i dag.</p> <p>Udvidelsen af § 122 vil kræve et øget ressourceforbrug til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger. Dette skal ses i lyset af nødvendigheden af at sikre en hen-</p>

		<p>sigtsmæssig håndhævelse af den udvidede § 122 sammenholdt med en fortsat effektiv håndhævelse af styrelsens øvrige tilsynsområde, særligt set i lyset af de nye håndhævelsesopgaver styrelsen har varetaget siden implementeringen af det andet betalingstjenestedirektiv og forordningen om interbankgebyrer.</p> <p>Lovforslaget medfører imidlertid ikke yderligere omkostninger for det offentlige, da disse yderligere ressourcer vil blive afholdt inden for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens bevilling.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget om udvidelse af § 122 kan medføre mindre økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der udbyder direkte debiteringsprodukter i form af øgede ressourcer til overholdelse af bestemmelserne.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for Borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-		

regulering]/[Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)		
---	--	--

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 122, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 122, stk. 1, må der ikke anvendes urimelige priser og avancer ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument. Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i § 122 i lov om betalinger, således at forbuddet i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering, jf. § 7, nr. 23.

Med lovforslaget omfattes direkte debiteringsprodukter af forbuddet mod urimelige priser og avancer i § 122 i lov om betalinger.

Det medfører, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan gribe ind, hvis der ved brug af direkte debiteringsprodukter anvendes urimelige priser og avancer. Baggrunden for ændringen er blandt andet, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens analyser af Betalingservice og markedet for direkte debiteringsprodukter viser, at produktet Betalingservice har en stærk markedsposition, og vurderingen er følgelig, at den aktuelle konkurrence på området for direkte debitering er begrænset.

På denne baggrund vurderes det hensigtsmæssigt at ændre lov om betalinger § 122 om urimeligt høje priser og gebyrer, så det fremgår direkte af ordlyden af forbuddet i bestemmelsen, at dette forbud også finder anvendelse i forhold til gebyrer på direkte debiteringsprodukter. Dette svarer til den nuværende regulering af gebyrer på blandt andet betalingskort.

Bestemmelsen er udformet generelt, således at den omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering. Bestemmelsen omfatter alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering. Bestemmelsen omfatter blandt andet udbydere af betalingstjenesters fastsættelse af gebyrer m.v. til betalere og vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsmodtagere. Bestemmelsen omfatter derudover også vederlag og gebyrer fastsat over for udbydere af betalingstjenester af virksomheder, herunder blandt andet pengeinstitutter, for infrastrukturydelser, clearing eller andre ydelser, der bidrager til gennemførelse af direkte debitering. Bestemmelsen omfatter desuden vederlag og gebyrer fastsat af betalingsmodtagere over for betalere.

Ifølge bemærkningerne gælder bestemmelsen for alle aktører, der måtte opkræve urimelige vederlag, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 259-260.

Samlet set skal ønsket om at sikre, at der ikke opkræves urimelige priser holdes op mod den potentielle risiko for, at den eksisterende markedsstruktur fastholdes. Det kan således ikke afvises, at der på længere sigt kan opstå et større konkurrencepres på markedet for direkte debiteringer som følge af udviklingen af nye alternative direkte debiteringsløsninger. Set i lyset heraf foreslås det, at der foretages en vurdering af udvidelsen af § 122 efter en periode på to år i forhold til, om justeringen virker efter hensigten.

Direkte debitering er defineret i § 7, nr. 23, i lov om betalinger. Det følger heraf, at direkte debitering er en betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, hvor en betalingsmodtager på grundlag af samtykke fra betaleren til betalingsmodtageren, dennes udbyder af betalingstjenester eller betalerens udbyder af betalingstjenester iværksætter en betalingstransaktion. Der sker ikke nogen ændring af denne definition med dette lovforslag.

Den gældende § 122 er udformet generelt og omfatter således alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument, herunder kortbetalinger. § 122 er en videreførelse af § 79 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, der regulerer fastsættelsen af gebyrer m.v. i forbindelse med blandt andet kortbetalinger. Med lovforslaget foreslås det, at dette også skal gælde i forhold til direkte debiteringsprodukters gebyrfastsættelse.

Direkte debitering vurderes ikke at være et betalingsinstrument og er derfor ikke omfattet af lov om betalinger § 122 i dag. Årsagen er, at en betalingsordre ved direkte debitering iværksættes af betalingsmodtager, mens et betalingsinstrument ifølge lovbemærkningerne er: *"karakteriseret ved at være betalers bevis på, at denne har tilladelse til at iværksætte en betalingsordre."* En regulering af direkte debiteringsprodukter fordrer derfor en lovændring, såfremt disse produkter med sikkerhed skal være omfattet af lovens forbud mod at opkræve urimelige gebyrer.

Udvidelsen af § 122 vil betyde, at bestemmelsens allerede eksisterende krav om, at der ved fastsættelse af gebyrer ikke må anvendes urimelige priser og avancer, også vil gælde i forhold til blandt andet Betalingservice. Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence. Er det tilfældet, kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen gribe ind over for disse priser og udstede de fornødne påbud om, at priser og avancer ikke må overskrides. Hermed sidestilles indgrebsmulighederne for betalingskort og direkte debiteringsprodukter. I yderste konsekvens kan virksomhederne ligeledes risikere at blive anmeldt til politiet af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og efterfølgende pålagt en bødestraf.

Hvad angår fortolkningen af begreberne "urimelige priser og avancer", følger det af bemærkningerne til loven, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 259, at en afgørelse heraf må ske gennem en hypotetisk præget bedømmelse af forholdene, som de ville være i et konkurrencepræget marked. Der kan derfor ikke kræves et egentligt bevis for, hvad prisen eller avancen ville være, men der kræves en væsentlig sandsynliggørelse. En overtrædelse af § 122 i lov om betalinger er ifølge de

nugældende lovbemærkninger betinget af en væsentlig sandsynliggørelse af, at der er fastsat priser, som 1) ligger over prisen i andre lande med en effektiv betalingsformidling, 2) ikke står i rimeligt forhold til omkostningerne, eller 3) medfører en overnormal indtjening, det vil sige en forrentning af investeringer i det pågældende forretningsområde, der overstiger forrentningen for virksomheder i virksom konkurrence.

I forbindelse med en eventuel overtrædelse af § 122 skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen således vurdere, om det kan sandsynliggøres, at et eller flere af disse kriterier er opfyldt. Afgørelsen af, om priser er urimelige efter § 122 i lov om betalinger, beror dog altid på en konkret vurdering.

Til nr. 2 (§ 148, stk. 1, i lov om betalinger)

Ifølge § 148, stk. 1, pålægges omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven udbydere af betalingsinstrumenter, jf. § 7, nr. 18, i forhold til omsætningen.

Det foreslås at ændre § 148, stk. 1, således, at omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven, dog ikke § 122, stk. 2, pålægges udbydere af betalingsinstrumenter.

Ændringen af bestemmelsen betyder, at omkostninger til administration af § 122, stk. 2, som vedrører direkte debiteringsprodukter, ikke pålægges udbydere af betalingsinstrumenter.

Til nr. 3 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 152, stk. 2, kan overtrædelse af § 122, stk. 1, straffes med bøde. Det betyder, at såfremt en virksomhed overtræder lovens forbud mod anvendelse af urimelige priser og avancer i forbindelse med fastsættelse af gebyrer for brug af betalingsinstrumenter, kan virksomheden straffes med bøde.

Det foreslås i § 152, stk. 2, at indsætte en henvisning til § 122, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse fastsættes det, at en virksomheds overtrædelse af forbuddet mod anvendelse af urimelige priser og avancer i forbindelse med gennemførsel af direkte debitering også kan straffes med bøde, således at bødeansvaret svarer til bødeansvaret for overtrædelse af lovens § 122, stk. 1.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at regler fastsat i medfør af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 122, stk. 3, i lov om betalinger.

Det forelås i *stk. 3*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen senest den 1. januar 2022 forelægger ministeren en rapport om anvendelsen af § 1, nr. 1. Rapporten skal navnlig undersøge det hensigtsmæssige i anvendelsen af forbuddet mod anvendelse af urimelige priser og avancer ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering.

Det kan ikke afvises, at konkurrencesituationen på markedet for direkte debiteringsprodukter vil ændre sig på længere sigt. Den teknologiske udvikling inden for betalingsområdet og den øgede brug af konto-til-konto baserede betalingsløsninger kan skabe mulighed for nye innovative betalingsløsninger, herunder direkte debiteringsprodukter.

Set i lyset af den mulige konkurrencemæssige udvikling på længere sigt foreslås det derfor, at styrelsen efter en periode på to år foretager en evaluering med henblik på at fastslå, om udvidelsen er hensigtsmæssig.

Til § 3

Lovforslagets § 3 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1 og 2, som ændrer lov om betalinger, kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.